Mop

tjiftjaftjiftjaftjiftjaftjiftjaftjiftjaftjiftjaftjiftjaftjiftjaftjiftjaftjiftjaftjftjaftjiftjaftjiftjaftjiftjaf

Campingochtend buiten.

Verrotting geeuwend, muf ondergoed, stug ontbijt. Tegenover mij een frisse start van negen jaar. Geen greintje onwil van de nacht heeft ze bewaard.

‘Pappa, ik ken een mop.’

Ze is nog niet bekend met lichaamstaal, althans niet met de mijne. En van huichelarij wens ik haar niet te betichten. Alleen voor haar baan ik mij een weg door zwarte nevelslierten.

Vergeefs: het einde lijkt voorbij de kim vandaag.

‘Een mop’, weet ik nog net te zeggen.

‘Ja!’, verheugt ze zich.

In een reflex knijp ik mijn ogen dicht.

‘Een konijn komt bij de bakker en zegt: *‘Heeft u ook worteltaart?”* Met ontblote boventanden verbergt ze haar onderlip.

Ik twijfel tussen *Ken ik al* en *Vies hè?*

Ze staat aan de voet van een berg van steeds opnieuw ontdekte vrolijkheid.

Eeuwigheidswaarde? Over vijfentwintig jaar zal ze het weten. Dan zit ze op mijn plek, boven op de top met haar hoofd in de wolken. Uitzichtloos.

‘Ken ik al’, kies ik.

Maar haar vreugdetank blijkt tot de rand gevuld. Precies zoals het hoort.

Giechelt: ‘Pappa, luister nou!’ En enthousiast vertelt ze. Haar onbevangenheid ontroert me, en aan het moppeneinde kan ik haar oprecht ter wille zijn: ‘Ja, hij is leuk hè?’, glimlach ik.

tjiftjaftjiftjaftjiftjaftjiftjaftjiftjaftjiftjaftjiftjaftjiftjaftjiftjaftjiftjaftjiftjaftjftjaftjiftjaftjiftjaftjiftjaf

Tekstbureau Opschrift